

A mitjans de juny de l'any vinent, Girona estrenarà equip de govern per a quatre anys més. Es tancarà així un mandat que va començar amb **Carles Puigdemont** d'alcalde, va tenir el parèntesi de **Ballesta** el breu i està concloent-lo la segona alcaldessa de la història de Girona, **Marta Madrenas**. Puigdemont havia revalidat l'alcaldia i el resultat electoral amb 6 regidors més que qualsevol altre grup

DEPRESSIÓ ELECTORAL

Jesús Badenes

PERIODISTA
jesusbadenes@gmail.com

feia presagiar un mandat on s'abandonaria la inestabilitat i començarien a florir projectes. Res més lluny de la realitat.

Ni una sola idea de mínim nivell s'ha executat. La Fira de Girona es volia portar a l'estació de mercaderies, l'Auditori acolliria esdeveniments de referència mundial, es volia refer la plaça Constitució i el passeig Canalejas, pretenien obrir el debat sobre la desaparició del viaducte i la reforma de la plaça Poeta Marquina, la

Girocleta s'estendria a Salt, i la ciutat tindria el sistema més intel·ligent de gestió d'aparcaments, amb més de mil places més per a vehicles, xarxa wifi gratuïta per tota la ciutat... Ni el més bàsic han complert: Puigdemont va anunciar el primer dia de mandat tres plans de xoc en els àmbits de seguretat, civisme i neteja. No cal afegir gaire més. Tot ha sigut voler. Però no han pogut amb res. I encara queda un any per a les eleccions.

Cartes

Les cartes que els lectors enviïn a aquesta secció han de ser originals i exclusives i han d'arribar mecanografiades (amb una extensió màxima de 20 línies o 2.000 caràcters), signades, amb el número de DNI, adreça i telèfon de l'autor. No es publicaran cartes signades amb pseudònim ni amb inicials.

LES CARTES ES PODEN ENVIAR PER CORREU ELECTRÒNIC, A L'ADREÇA opinio.diaridegirona@epi.es.

A Quim Torra

FIDEL RINCÓN GIRONA

■ A aquestes altures, dins del PDeCAT, hi ha un sentiment de culpa per haver votat Quim Torra com a president. El PDeCAT no és un partit nascut ahir, té un pòsit ideològic que no casa amb les afirmacions racistes i filonazis de Torra. La gent independentista no abduïda tampoc no està feliç perquè són molt evidents les barbaritats expressades per l'actual president, exmilitant d'Unió. L'únic content és Carles Puigdemont, que manté intactes les seves aspiracions amb un president tan qüestionat. I si Puigdemont ho ha fet convençut, s'haurà de creure que està posseït per la síndrome d'hubris, que ja els grecs definien fa milers d'anys.

Malgrat la gestualitat radical de Marta Madrenas i la seva fidelitat inqüestionable cap a Puigdemont, costa d'entendre de la seva racionalitat la seva aposta per Torra que

comporta avalar tesis que han portat la humanitat a l'holocaust de sobres conegut. President, dimiteixi. A part de l'alcaldesa de Girona, altres polítics han compromès el seu prestigi i coherència per donar-li un vot tan vergonyant. Vostè ja ha tingut el seu minut de glòria, però Catalunya és més important, més permanent, més transcendent... Demani perdó i torni a les seves activitats professionals. En una Catalunya independent vostè seria una taca insuportable. Catalunya és una comunitat educadora i ja té prou víctimes del nazisme.

En el moment en què es va saber el seu ampli historial racista, vostè hauria d'haver imitat Willi Brand i Josep Tarradellas. En efecte, ja a l'any 1974 el líder alemany, per una qüestió menor d'ètica va dimitir. I Tarradellas va deixar dit que en la política s'ha de fer de tot, menys el ridícul.

El pitjor de Torra és que la seva presència afecta negativament el

procés, que està necessitat d'una ampliació de la seva base per validar la majoria. Vostè, senyor Torra, ni creu en el procés, ni té confiança en les persones que han interioritzat el sentiment independentista. Si finalment no em fa cas i continua d'espuri president, li haurien d'aplicar la premonitòria frase de Sant Agustí: «Corres bé, però fora del camí».

La nostra Catalunya

FRANCESC A. PICAS LA JONQUERA

■ Catalunya vol ser un país lliure. Vol governar la seva pròpia política, la seva economia, la seva justícia i les seves estructures. Sense intervenció del govern de Madrid. La justícia espanyola ha d'abstenir-se d'intervenir a les activitats dels governants de la Generalitat. La Constitució del 1978 pels catalans és obsoleta. Volem una Constitució catalana del 2018.

Les penalitats, presons i exilis,

aplicats a pacífics catalans, són impropis. Exigim la llibertat de les famílies oprimides. L'Església catalana, en nom de la misericòrdia cristiana, demana pau i germanor i recorda a les autoritats que la política no pot trencar els pomells familiars formats per avis, pares i fills. Catalunya i Espanya són dues nacions agermanades. Que «cada palo aguante su vela».

«Aquarius» un referent actual i una reflexió

JOAN JANOHER I SADURNI VUILPELLAC

■ Considero necessari entrar en un procés de suggeriments. Des de fa molt de temps estem encallats en un estira i arronsa en el problema dels refugiats, com en el de la immigració. Sembla que la Comunitat Europea, té una assignatura pendent al pro-

blema en qüestió. Per entrar a debatre els drets, com el compromís, de donar entrada a una solució, a resoldre la papereta de cercar els mitjans adients, als problemes continuats, que s'esdevenen diàriament. Fins quan?

És una pregunta més que obligada, atesa la despreocupació que s'està veient en aquest organisme. Almenys no mouen les fitxes adients, per trobar una solució, com correspondria a la nostra Europa. De moment, França, Itàlia i Espanya, són els receptors dels problemes d'acollida, mentre ni els eurodiputats, ni la seva presidència reaccionen per frenar-ho. No creuen que haurien de ser mediadors directes, per aturar aquest flux continuat d'essers humans que fugen dels seus respectius països? S'està enquistant el problema, i els governants de totes les procedències eviten prendre el compromís de fer-los. Per favor, reflexionem tots plegats. Són humans.

El Garatge Forné és un edifici singular, ja que no n'hi ha cap més del seu estil, i fou projectat per l'arquitecte **Joan M. de Ribot i de Batlle** l'any 1957. Es tracta d'una edificació de caire industrial, en la qual es posava en valor l'enginyeria de l'automòbil, en aquest cas d'una marca emblemàtica com era la SEAT. El seu ús era doble. Per una banda la comercialització d'automòbils, i per l'altra oferir el servei de taller de manteniment i reparació.

El disseny de l'edifici va suposar una innovació per a l'època, ja que va ser el primer edifici, a Girona, en que s'utilitzà la solució d'una façana lleugera. Els murs cortina, actualment, ja no representen cap novetat, però en aquell moment va ser el primer edifici a la ciutat a utilitzar aquesta solució. La rampa helicoidal també li confereix un valor afegit al seu conjunt. La composició de les seves façanes són un exponent de l'estil avantguardista d'aquells anys.

L'edifici està ubicat en una zona on, destaca en l'entorn ja que gaudeix d'una bona perspectiva des de la plaça Espanya, just davant de l'estació de tren. En aquesta part de la ciutat, que va actuar d'eixample del barri vell un cop eliminades les muralles, hi trobem altres edificis d'interès arquitectònic com el del carrer Barcelona 33, seu de Catalunya Ràdio i del nostre

EL GARATGE FORNÉ, PATRIMONI DE LA CIUTAT?

Jordi Fabrellas Payret

DEGÀ DEL COL·LEGI D'ENGINYERS GRADUATS I D'ENGINYERS TÈCNICS INDUSTRIALS DE GIRONA/ENGINYERSGI

col·legi professional, l'antic Banc d'Espanya, la Farinera Teixidor, i d'altres.

Amb el temps la zona va anar canviant, i les necessitats del Garatge Forné també, que finalment va optar per fer unes noves instal·lacions, més espaioses i modernes, als afores de la ciutat. L'edifici va quedar en desús a l'espera que s'hi edificqués i se'n fes un aprofitament.

La fitxa del catàleg d'edificis protegits de l'Ajuntament de Girona diu «S'ha de mantenir la façana, geometria, la forma i dimensió de les obertures, la textura i els

materials. S'haurà d'eliminar l'actual accés realitzat pel carrer Barcelona, tot i que es permetrà nous accessos adaptats a la tipologia de la façana. La necessitat d'adaptar l'edifici als usos admesos en zona de l'eixample, justifica la substitució de la rampa interior (...) Permet la possibilitat de replantejar els nivells interiors (...) per tal d'assolir l'edificabilitat que preveu el PGOU (...) Es permet incorporar dues plantes superiors a l'edifici actual, per sobre del voladís superior de l'edifici original amb un gàlib suplementari de 6,20 m. I regulat 6 metres de la façana (...)».

Examinada la fitxa municipal es pot entendre que el que es vol protegir, no necessàriament desmereix el valor de l'edifici, sinó que, ans el contrari, el fet de conservar el seu origen, història i el seu disseny únic, li afegeix un plus al seu valor patrimonial i estètic.

La catalogació d'un edifici es justifica pel seu valor històric, arquitectònic, pel seu disseny... En aquest cas per ser un dels pocs edificis industrials, i d'especial valor dins del moviment modern d'aquell període, que es conserva a la ciutat i que en el seu «conjunt presenta un tractament dels materials molt acurat, una composició subtil i estudiada, i un cromatisme remarcable».

La propietat és privada i té dret a treure'n un legítim aprofitament, però està

condicionada per la catalogació de l'Administració, que ha de vetllar per la conservació del patrimoni històric i cultural de la ciutat, tant si és de propietat pública com privada. Raonablement no es pot penalitzar a la propietat privada a haver de conservar un edifici sense donar alternatives d'ús i aprofitament. Però no sembla que aquest sigui el cas, doncs, s'haurien de poder trobar usos a l'edifici compatibles amb la catalogació i amb les possibilitats que permet la seva reforma.

Girona és plena d'edificis centenaris que estan protegits i catalogats, i tenen usos que en permeten la sostenibilitat econòmica. No s'entén que l'única manera d'aprofitar econòmicament aquesta finca sigui enderrocar-la, en lloc de rehabilitar-la, seguint els criteris i paràmetres establerts actualment. S'ha de tenir en compte que si només es valora com a solar, s'ha de tenir en compte el cost, força elevat, d'enderrocar-lo, ateses les característiques de la mateixa construcció i la seva ubicació.

El Garatge Forné es un patrimoni privat i alhora un patrimoni de la ciutat. Una proposta per trobar-hi una solució podria passar per l'organització d'un concurs d'idees, dirigit als col·lectius d'arquitectes i enginyers, per tal de dissenyar una o diverses activitats que puguin compensar satisfactòriament la propietat.